ſind ep olle ennam ollemas Ma peäl; ärge kogguge ennestele warrandust Ma peäl, ei ennestele egga omma lastele, agga kogguge ennestele warrandust taewas. Weretage keik omma murret omma taewasse Jssa peäle, seſt Ta murretseb teie eest, ja annab teile keik, mis teile ja teie lastele tarwis. Agga kui teie ka isse tahhate nende ette murretseda, siis andke waestele; seſt „kes kehwa peäle armo heidab, se laenab Jehowale, ja se tassub temma kätte, mis ta head teinud.“ Ja ehk kül Jssand, nenda kui jo ütlesin, mittokord pitka peäle laenab, siiski on Temma tru kättetassuja, ja peab head meles. Mägitakse ühhest waggast mehhest, et ta ka ükskord ühhe kehwale kahhe rubla wäärt rahha on annud. Pärrast on ta isse rahhast kord ilma olnud, kui tarwis, ja ep olle teädnud, kust wõtta. Ta siis on omma kambrikesse läinud, ja omma põlweli mahha langenud, ja lapselikkult üttelnud: Armas Jummal! laenasin Sulle korra ka kahhe rubla wäärt rahha, agga ep olle Sa mulle sedda weel mitte kättemaksnud, ja nüüd Sa tead, et mul sekord sedda tarwis — ja sai agga üttelnud, kohhe siis todi temmale rahha, ja seält, kust ta ep olleks koggone möttelnud, egga ootnud. Ka kunningas Tawet ütleb 37 laulus: „Ma ollen noor olnud, ollen ka wannaks sanud, agga ma polle mitte näinud, et se, kes õige, on mahhajäetud, ja et temma suggu on leiba otsinud. Igga päwa on ta armolinne, ja laenab wälja, ja ta suggu on õnnistud.“ Agga sedda on kül kuulda olnud, et on suurt warra kokkopandud, ja on lastele sedda jäetud; agga et nemmad siiski keigest ilma on jänud, ja ep olle olnud, misga mulda neid panna. Teäda se wist iggamehhel, ja mitmest ka silmaga nähtud. Ja siiski ei tahha sa parreminne ommade eest murret kanda, egga õnsamaks neid tehha? Paljo on